

Kameno jezero
Željko Obrenović

Copyright © 2016 Željko Obrenović
Copyright © 2016 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Urednik:
Vladimir Manigoda

Lektura i korektura:
Danilo Lučić

Grafičko oblikovanje:
Jelena Lugonja

Štampa:
Karganović d.o.o.

Tiraž:
500

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo
www.glif.rs

željko obrenović

KAMENO JEZERO

KONTRAST IZDAVAŠTVO

**DEO PRVI:
UGOVOR**

1.

Kameno jezero bilo je dugačko više od dva kilometra, duboko i do dvadeset metara i svi koji su se kupali u njemu – udavili su se. Tako je barem pisalo na odštampanim stranicama koje mi je Damir pružio.

Pošto sam se namrštio, on je brzo reagovao. „Stvarno je toliko.“

„I nije to nešto za jezero.“

Slegnuo je ramenima i nategao elektronsku cigaretu na koju je pokušavao da se navuče podjednakim žarom kao i da se skinе sa običnih. „Što si onda počeo da pričaš o tome?“

„Ako ti misliš da je ovde“, kucnuo sam prstom po papiri-ma, „fascinantno to koliko je jezero duboko...“

„Dugačko.“

„Šta god. Ako to misliš, pod hitno baci taj otrov i vrati se na cigare dok potpuno ne odlepiš.“

„A to?“ Osmehnuo se. „Davljenje.“

Za razliku od mene, Damir je završio režiju, snimio nekoliko kratkih filmova, pa se, kao i svi, okrenuo reklamama, sportovima i ostalom što plaća račune, čekajući svojih pet minuta. Stan je doživljavao kao kancelariju, iako ni po čemu nije ličio na poslovni prostor. Na prvom mestu, uvek je bio u haosu: gomile omota za DVD-jeve, pa čak i VHS kasete na policama, i poster filmova koje smo poštovali, ali koje se nije potrudio ni da urami, nego su visili tako kako ih je prikačio selotejpom. Neki su se dopola odlepili, drugi načisto spali. I mada je Damir, ako ne laže, prestao da puši pre više od tri meseca, u sobi sam opazio četiri pune pepeljare, tri otvorene paklice kamela, čitav

boks marlbora, nargilu koja nije bila pripaljena, ali nije bila ni očišćena od prethodne upotrebe.

U prvi mah sam pomislio da ne odem do njega. Avgust se bližio kraju, a stan mi je bio kao rerna. Na četvrtom spratu, ceo dan izložen suncu. Roletne nisu pomagale. Sve što klima rashladi, kompjuter nadoknadi. A čik ugasi računar.

Ako je tako bilo unutra, mogao sam da zamislim kako je napolju. Pa ipak, nije to bio glavni razlog što sam se dvoumio. Damir je lepo zarađivao od tih poslova – da ne bude zabune, krvav je to novac, kad montiraš spotove koje moraš da pogledaš nebrojeno puta, a ne želiš da ih vidiš nijednom – no u svemu tome nije bilo mesta za mene. U nekoliko navrata sam mu napisao reklamu, ali dok bi ona prošla kroz čeljusti marketinških agencija s kojima je saradivao, dok bi je snimili, montirali, sekli, te ponovo, ne nužno tim redom... čitava ideja bi toliko izgubila od onoga što je u početku bila da bih se zapitao zašto sam im i bio potreban.

Damir je svejedno odustao od toga da me zove za slične poslove, verovatno i sam uvidevši da to ne ide, pa ipak, pre dve godine obratio mi se sa idejom koja nije imala veze s reklamama i delovala je privlačno. Vlada Jović, koji je tek završio snimanje maratonske serije *Preko plota*, tražio je projekat u kojem bi bio i glavni glumac i producent i sve što zatreba. Imao je volju, imao je novac, veze, čak i poneku ideju. Ali nije imao nekoga da mu te zamisli valjano pretoči u reči. Tako da je meni dopalo da uobličim siže. TV seriju je zamislio kao koprodukciju i nameravao je da angažuje neka od posrnulih, a nekad poznatih stranih imena, za koja bi mogao da se nađe novac, ili neko intrigantno lice koje ne dobija previše prostora pred kamerom. Premda mi je to tada delovalo nezamislivo, za ideju se zainteresovao jedan od mojih omiljenih glumaca, Majkl Medsen.

2.

Ne da mi je bila čast što je Medsen zaintrigiran nečim što sam napisao nego umalo da umrem od sreće što je uopšte pročitao nešto što sam napisao. A pročitao je. Vlada se video s njim i sve utanačio. Damir je trebalo da režira pilot epizodu, pa smo zajedno preštrikali tekst uzduž i popreko, izbacili koještarije koje su se provukle i posolili referencama, za istoriju filma i zaluđenike.

Narativ je pratio čoveka koji radi za kolosalnu korporaciju sa ogrankom u Srbiji. Nakon što je dao krv u firmi, dešava mu se nešto čudno: pred njim niko ne može da laže. Premisa je imala udicu koja je mogla da se zakači, korporacijski moment doticao se Kafke, pa tranzicija, teorija zavere, sve je leglo na mesto. Internacionalna korporacija opravdavala je strane glumce, te ništa nije bilo slučajno.

Produkcija se kretala u dobrom smeru. Otputovao sam na more da iznajmim bungalov gde bih se osamio i napisao prvu sezonu, pošto sam, nasuprot tvorcima u Americi, bio ne samo glavni scenarista već i jedini. Otkrio sam privlačnu i pustu plažu što je više ličila na Siciliju nego na crnogorsko primorje: trščana baraka, Rus koji je čitao Frenzena na engleskom i američki košarkaš koji je do sutona zurio u ajfon.

Vlada me je obavestio da smo dobili zeleno svetlo. Po mom povratku čekao nas je završni sastanak. Bio je usplahiren – kako i ne bi? – a ja sam pokušavao da prikrijem uzbuđenje i nisam dopuštao sebi da se preterano radujem. Život u Srbiji naučio me je da se lepe stvari ne dešavaju gotovo nikada i da sve ovo ima više šanse da padne u vodu nego da se desi.

Ispostavilo se da je paranoja opravdana i da mentalitet svog naroda poznajem bolje nego što bih voleo da priznam. Po povratku s mora, pozvao sam Vladu da doznam kakvi su planovi i kad nas očekuje sastanak, a već iz njegovog glasa razabrao sam šta se zbilo. Ključno: previše novca, nesigurna investicija, poželjnija je naredna serija o seljacima. I dalje sam verovao da je koncept valjan mada sam bio svestan određenih tegoba u vezi s koprodukcijom. Stranci su podrazumevali ili nasnimavanje glasova ili titlovanje, a u pogledu naših, ili govor na rđavom engleskom ili nahovanje, pa da se svi koji znaju njihov glas zavrate od smeha čim progovore i umesto trilera dobijemo parodiju.

Ova epizoda me je naučila jednome, bez obzira na to što iskustvo nije zanemarljivo, izgubio sam previše vremena koje bih iskoristio produktivnije. A u misli su mi navrli scenaristi s holivudske crne liste: autori sijaset scenarija za koje se šušalo da su vrsni, ali koji nikada nisu načeti. Ja sam barem imao knjige, pa koliko god da se one prodavale, svaki put kad objavim novu, nastavio bih dalje. Sa druge strane, čak i ako si na ovakvim projektima materijalno namiren, trošiš se.

Damir i ja smo kasnije radili još ponešto, uglavnom sitno. Najznačajniji je kratki film koji je obišao festivale, ali umesto da nam obezbedi novac za celovečernje delo, jedva smo izbegli tužbu, pošto smo upotrebili pesmu Rolingstounsa. Nije baš da nismo imali svest o tome. Odrasli smo u zemlji gde je nezamislivo platiti za muziku ili za film i zalagali smo se da i naša dela budu na mreži, kako bi ih što više ljudi videlo, no znali smo da to u svetu ne funkcioniše na taj način (nije Metalika bezrazložno oterala Napster u bankrot). Raspitali smo se i saznali da je dozvoljeno iskoristiti tri takta pesme bez naknade, pa smo tako i učinili. I samo to što smo bili detaljni i dovoljno obazrivi spasilo nas je tužbe.

Sve te sitne zamisli zametale su se spontano, u gradu, uz pivo, kad izrabimo teme i, obično, u pravilnim razmacima, pošto obojica zaboravimo prethodno nemilo iskustvo i upustimo se u novu epizodu s najverovatnije istim ishodom. Dokle god se radi o malim težnjama, nije strašno i ako se izjalove. Ali Damir me je zvao u kancelariju, a znao sam koliko ozbiljno doživljava svoje svetište i slutio sam da je ovoga puta reč o nečem većem. Zato sam se i pribojavao.

3.

„To sam našao na Vikipediji. Koju sliku, nešto malo o položaju, dubini i, kao, ljudi se dave.“ Podigao je ruke u znak predaje. „Nisam kriv, keve mi.“

„Znači, dokumentarac?“

I sa dokumentarcima smo se oprobali kao i sa ostalim. Imali smo ideju za jedan o srpskim piscima, živim i mrtvim. Ko je živio u vili, ko kao beskućnik, ko se držao režima, a kome je režim došao glave? Mamio nas je i Goli otok – ni zatvorenicima ni čuvarima nije ostalo puno života i njihovo iskustvo nestaje s njima – no ispalo je da nam nije dovoljno stalo, a nismo ni došli do novca. Ipak, smatrali smo da je realnije snimiti dokumentarac nego igrani film, tako da nismo odustajali od toga, samo smo čekali pravu priču.

„Jezero davljenika?“

Sa obzirom na to kako se Damir osmehnuo, ovo mu nije bilo ni na kraj pameti. „Ma ne.“

Ustao sam sa stolice – rasporedili smo se kao da je ovo pravi intervju, on s jedne strane stola, ja sa druge – i razgledao plakate. *Hot Fuzz*, *Deliverance*, *Apokalipsa danas*.

„Znam“, rekoh. „Slešer. Dva para na kampovanju. Jedan par je u vezi i promiskuitetan je. Drugi par se muva. Obrt – neko ih ubija, ili još bolje, dave se, jedno po jedno. Preživi riba koja najmanje pije i najmanje se vata.“

Damir je klimao glavom, ali ne kako bi potvrdio to što sam rekao, već kao da razmatra ideju koju bi trebalo iskoristiti.

Seo sam na ivicu stola. „Potrošio sam arhetipove. Pričaj.“

Podigao je noge na sto. „Poenta je: pisac na jezeru. Šta mi-
sliš o plaćenom odmoru?“ Pogledao je ka papirima s Vikipedi-
je. „Kupaš se, pišeš, a kad se vratiš s tekstom, sačeka te novac
na račun.“

„Dooobro.“ Uzeo sam olovku iz odrezane konzerve i skici-
rao čovečuljka koji se davi. „I... šta je posao?“

Damir je ukrstio prste na grudima. „Ako ti kažem Karl
Langan?“

„Ja ti kažem zaboravi i ne znam što sam izlazio po vrućini.“

Karl Langan je bio naš heroj, glumac u B filmovima *Dva
metka u potiljak, Maharadžina kći, Konkubina, vojnik i smrt,
Ruski obaveštajac...* Svaki njegov film bio je egzotičan, krcat
lošom glumom, naivnim pisanjem i neškolovanom režijom,
ali istovremeno toliko iskren i neposredan da ga zavoliš. Te
filmove je retko ko pratio od početka do kraja, no pojedine
delove su mnogi gledali dok se disk ne izliže.

„Ne, ne. Stani, čekaj. Ugovor!“ Skočio je sa stolice i podigao
fasciklu po kojoj sam maločas žvrljao. „Evo ga. Ugovor.“

Zastao sam. „Sve OK?“

Stavio je šaku na srce. „Advokat je pregledao...“

„Ti imaš advokata?“

„Ortak završava prava.“

„I koja je moja uloga?“

„Langan je ovde završio snimanje neke gluposti. Džoni mu
je bio DP, isprimao se kao da snima *Apokalipsu danas*. Ovaj
odlepio kad je video i tako počne priča. Njemu je kod nas jef-
tino. Daje nam odrešene ruke. Ti pišeš... ja režiram.“

„U čemu je caka?“

Raširio je ruke. „Nema cake. Snimićemo film. Najbolji film
kojem će Langan prići. A imamo potpunu slobodu. Obezbe-
dio sam ti i jezero. Sad samo da radiš. Ali brzo. I da, još nešto.
Mora na engleskom.“

4.

Oslonio sam se o sto, svestan šta sam uradio. Trebalo je da izađem na vrata, što sam i krenuo da učinim. Ali ostao sam, a Damir je znao da sam pečen.

„Na engleskom?“, rekoh. „Znaš kako je to izgledalo prošli put?“

Damir se odvojio od stola i obišao ga. Nagnuo se nad monitor, kliknuo miša, pa se obrušio na tastaturu. Još nekoliko puta je naizmenično ponovio i jedno i drugo te okrenuo monitor ka meni. Na ekranu je stajao otvoren Fejsbuk profil devojke koja se navodno zvala Una Rozenberg. Fotografija je bila provučena kroz više filtera, tako da se ispod plave folije jedva razaznao sečen poluprofil, od obrva do brade.

Damir je pokazao e-cigaretom ka monitoru. „Una nas zanima iz više razloga. Prvi, vikendica koju sam pomenuo je njena... A drugi... Sve što napišeš, ona će da prevodi u realnom vremenu. Može u hodu i da sređuje.“

„Ako ne smara i ne stoji mi za leđima kad ne treba. A može i da spremi nešto za klop.“

Zatvorio je stranicu. „Kad vidiš Unu, znaćeš da nema ništa od toga.“ Obišao je oko stola. „Dakle, dogovor. Da otvaram pivo?“

„Ma kakav dogovor. Pristao sam da letujem s tom curom. Nisi mi rekao ništa o filmu.“

Ne obazirući se na mene, Damir je otišao do kuhinje. Čuo sam vakuum kada je otvorio frižider pa još dvaput pošto je načeo flaše.

„Šta te zanima?“

„Šta me zanima? Pa, ne znam... ko će igrati glavnu žensku ulogu? Znaš šta me zanima. O čemu je film, koji žanr?“

Pružio mi je flašu skave, što je u našem slučaju najbliže što ćemo prići šampanjcu po pitanju svečanih trenutaka. Kad su počeli da je uvoze iz Poljske, otišli smo u pab, pili dok smo mogli da stojimo i zaključili da je to savršenstvo u svetu piva: ne menja ukus od prvog do desetog, niti ako ga piješ sat vremena. Damiru je bilo stalo do ovoga, a na stranu moja paranoja, ne mogu da kažem da meni nije.

„Žanr?“, reče on. „Sećaš se kad je Van Dam umislio da je glumac?“

„Nemoj da mi kažeš da je Langan gledao *Punch Drunk Love* i da ću morati da pišem romantičnu komediju? Šta, upao je u fazu Van Dama?“

„Ne. Nije ni blizu te faze. A žanr? Nemam pojma, šta god, Langan izgubi ključeve i pobije sve oko sebe. Ali na zanimljiv način.“

Nagnuo sam pivo, a gorka tečnost je ovoga puta imala drugačiji ukus, ukus pobede. „Za trenutak si me zabrinuo.“

„Što, ne bi pisao?“

„Ma pisao bih i da hoće da igra gej pandura u vrtiću, samo...“

„Nećeš da napišeš glupost?“

Zavagao sam glavom. „Neću da napišem veću glupost od svega što je snimio. A konkurencija je jaka.“

Damir je podigao flašu.

5.

„Kad bi trebalo da krenem s tim?“

Iskrivio je lice. „Šta da ti kažem? Una je već tamo. Da vidi da neko nije obio vikendicu. Pre će biti da su se medvedi usedli. Ne voliš da radiš stvari u poslednjem trenutku, pa...“

„Očekuješ da pođem odmah?“

Dovršio je pivo i ispustio flašu u punu korpu.

Za trenutak sam začutao. Istina je da nisam imao obaveza. Kao pisac slobodnjak teško da sam mogao da ih imam. S tri romana iza sebe, mesečno sam od izdavača dobijao procenat od prodaje, ali to nije bilo dovoljno. Ipak, uz poneku kritiku, prevod, predavanje ili promociju, omogućio sam sebi život bez radnog vremena. Imao sam dosta prostora za pisanje, a honorarni poslovi su ionako nepredvidivi. Ponekad mesecima nije bilo ničega, pa bih dobio tezgu koja je, naravno, trebalo da bude gotova juče. Proveo bih noći i noći zureći u kompjuter u nadi da ću završiti na vreme, šta god to značilo. Tada od pisanja nema ništa, no povremeno mi je prijalo da predahnem od kreativnog razmišljanja, a neretko se dešavalo da u tim neprospavanim noćima – pogotovo kad sam prevodio stručne tekstove – razrešim rupu u zapletu oko koje sam se danima mučio, zalud žuljajući stražnjicu i grebući olovkom papir. Trenutno nisam pisao, jer sam imao svega nekoliko priča, što nije značilo ništa pošto su me čekale silne revizije. No, da bih počeo drugu ruku, rukopis je morao da odleži, kako bih imao kakvu-takvu distancu. Čak i kad to završim, bilo je pitanje da li ću naći izdavača za zbirku i da li ću raspolagati sa dovolj-

no priča za knjigu. A pošto momentalno nisam imao nikakvu tezgju, plaćeni odmor došao je u pravom trenutku.

Damir je kucnuo kažiprstom po ajfonu koji je ležao na stolu. „Šibnuo sam ti na Fejs Unin broj i predlog za prijatelja. Najbolje što pre da prestanem da se igram posrednika i prepustim vama da se dogovarate. Ovde ionako prestaje moja uloga.“

„Zasad.“

„Ne misliš valjda da ću nešto da te editujem. Ma daj, nikad mi nećeš oprostiti, je li?“

„Oprostio sam ti.“

Odmahnuo je rukom. „Eto, sve sam ti rekao. U svakom slučaju, na Skajpu sam, Fejsu, fonu, šta ti je volja. Ili još bolje, u zavisnosti od toga šta u toj nedođiji funkcioniše.“

Prešao sam pogledom po prostoriji i zaustavio se na fascikli. „Ugovor?“

„A da, ugovor.“ Damir je pogledao mene pa fasciklu. „Eto, videćeš, nema razloga da brineš, ovo je prava stvar.“

Zagledao sam se u svoj kroki te otvorio dokument i preleteo preko nekoliko sitno kucanih strana na kojima su se, poput svih ugovora, ponavljale iste dve rečenice, na različite načine. Činilo se da je Damir rekao istinu, tako da sam sklopio korice.

„Umalo da zaboravim.“ Kročio je do kutije ispod plakata, uz napor ju je podigao i uz tresak spustio na sto. „Uh, dobiću kilu. Ali Karl je insistirao.“

„Šta je to?“

„Pogađaj.“ Potapšao je kutiju. „Kompletna kinematografija.“ Zviznuo sam. „I ja to treba da pogledam?“

„Pa, ono, u slučaju da već nisi.“

6.

Svakom piscu prija da njegova knjiga pređe okvire zemlje i jezika na kojem je nastala i da dopre do stranaca koji su odrasli na drugom mestu, uz drugačiju kulturu, tradiciju i, na kraju, različit jezik. Autori najčešće ističu na koliko su jezika prevedeni, a ako nisu, onda to u biografijama prečute, ali čini mi se da je važnije od broja prevoda da li je knjiga u inostranstvu doživela uspeh ili je niko nije pročitao.

Moja tri romana prevedena su samo na ruski. Kada sam potpisivao ugovor, imao sam dve mogućnosti, fiksnu sumu po romanu ili procenat od prodaje. S tim što tiraž nije preciziran. Promislio sam i pretpostavio da je ovo zamka za Srbina koji će se polakomiti na vrapca u rukama i odlučio se za drugu varijantu, pa makar ne video ni dinara. Ispostavilo se da me je osećaj uputio u pravom smeru, a Rusija je kao mnogoljudna zemlja imala tiraže nezamislive za domaće autore. Nisam se obogatio, ali iskoristio sam novac da otplatim preostali dug za garsonjeru koja me je zarobila u kredit, a ono što je preteklo dao sam na ostvarenje davnog sna.

Komšija automehaničar čim ne bi imao posla, montirao je na kanal jedan od automobila koje je sređivao. Znao sam ga dovoljno da verujem kako me neće izraditi, jer takav posao traži dobrog majstora i bezgranično poverenje. Nijedan deo ne kupuje se u prodavnici, a rad ne može da se plati novcem. Ipak, strepeo sam kako će to ispasti. Najpre je nabavio šasiju starog kadeta, poskidao s nje sve osim diferencijala i napravio nosače za motor, BMW-ovu mašinu od tri i po hiljade kubika.

Kola su me koštala više nego što sam mogao i da zamislim, ali kada sam prvi put seo u njih, izbrisao sam svaku trunku sumnje.

Otvorio sam gepek i ubacio kutiju. Premda nisam name-
ravao da gledam diskove, bilo mi je glupo da ih ne uzmem, a kolekcionar u meni balavio je na sve što je besplatno, pogotovo kada su u pitanju originali. Langanove filmove sam gledao kao što sam pratio Sigalove i pitao se da li će u sledećem odseći repić. Langan nije imao rep, ali mogao je da iznedri gledljiv film. No, njega to nije zanimalo. Posedovao je DTV produkciju, hordu fanova koja je gledala sve što snimi, a toga je bilo dosta. U to me je uverila kutija svojom težinom.

Seo sam u kožno sedište koje je škripalo kao novo iako su kola sređena pre više od dve godine. Kad su bila pri kraju, došao je red na muziku. Ma koliko bilo teško, odoleo sam porivu da u prtljažnik ugradim vufer – gde bih sad stavio kutiju? – ali dobio sam pristojan stereo. Kliknuo sam na dugme i plejer je povukao Ključ.

Stan u Majke Jevrosime nije bio veliki, no pošto sam živeo sam, bio je dovoljan i, što je još bitnije, napokon je bio moj. Četvrti sprat, bez lifta, ali sa dvorištem u kojem sam parkirao auto bez brige da će ga neko ukrasti.

Navikao sam da me u stanu ne čeka niko. Kad mi je krenulo s prvom knjigom, pa drugom i trećom, sa intervjuima i TV gostovanjima, stalno je tu bio neko. Dosta sam izlazio, upoznavao devojke. Pijani smo iz grada dolazili ovamo, a ujutru se budili zbunjeni i izmešanih sećanja. U početku mi nije smetalo, ali vremenom sam prestao da razlikujem večerašnju i sinoćnu devojku, te sam sve presekao. Trenutno mi je odgovaralo da budem sam, a ako nekoga i upoznam, nisam planirao da to bude preko knjige i moje popularnosti.

Mada se retko koja od tih devojaka zadržavala duže od jedne noći, stan je mirisao drugačije. Sada nisam osećao ništa

osim memle iz haustora što se uvukla u predsoblje, novih diskova i mesa koje sam juče pržio.

Upalio sam TV i prebacio na radio. Dok stan još nije bio moj, nekoliko puta sam probao da otkažem kablovsku, ali ispostavilo se da je taj ugovor teže raskinuti nego onaj o prodaji duše. Kad se pojavila digitalna televizija s paketom što je uključivao radio kanale, više nisam žalio. Tamo sam otkrio Ključ – u trenutku kada sam izgubio nadu u domaću muziku – a sada mi je to bio omiljeni bend.

Razgledao sam nekoliko diskova koje sam iskopao iz kutije, najviše zadnje strane sa sižeima filmova. Kao što je Damir rekao, tu teško da može da se omaši. Langan je žanr za sebe. Samim tim, bilo je teže napisati nešto što će da prati pravila, a da pri tom ne samo ne bude glupost već još bude dobro.

Načeo sam pivo, otpio nekoliko gutljaja i otvorio Fejsbuk preko mobilnog. Tamo me je sačekao zahtev za prijateljstvo i Unin broj telefona. Podaci na njenom profilu bili su tako šturi da mi nisu ništa govorili, dok sam jedinu fotografiju već video. Pomislio sam da je ukucam na Guglu, no pretpostavio sam da je reč o pseudonimu, te sam odustao i umesto toga je pozvao.

7.

Unin glas bio je ravan, blago promukao i naizgled nezainteresovan. Nisam upamtio šta je Damir rekao, da li je i njoj dao moj broj, pa je odmah znala ko je zove, ili je, kao i većina, namršteno gledala displej na kojem su treperile nepoznate cifre. Bilo kako bilo, nije puno prošlo, a ona je prihvatila vezu.

„Kaži.“

Ma koliko da sam prethodnih godina dolazio u kontakt s nepoznatim ljudima, što novinarima, što prevodiocima, urednicima, lektorima, obožavaocima... nisam bio opušten, pogotovo kada je u pitanju telefon i kada ja zovem. Probao sam razne metode da probijem led i nijedna od njih nije funkcionisala najbolje, pa ipak sam i dalje umesto da se najpre predstavim, kažem ko me šalje i zašto – to bih promrmljao tako brzo da me sagovornik ne bi razumeo – uleteo prvom šalom koja mi padne na pamet, pa kako prođe da prođe.

„Je l' to agencija za samoubistva?“, rekoh. „Una, ti si? Damir mi je rekao da imate povoljne aranžmane na Kamenom jezeru?“

Sa druge strane je doprelo nešto što sam protumačio kao blagi kikut. „Zavisi šta želiš. Ako si u fazi Hemingveja, ne moraš ni da dolaziš, bolje potraži komšiju lovca i pozajmi pušku. Ako si u fazi Virdžinije Vulf, Kameno jezero je pravo mesto za tebe.“

Sad mi je već bilo lakše. „Oba puta pogrešno, ali moram da te ispravim. Za Hemingveja nema sumnje, no za Virdžiniju nisu potvrdili.“

„Pa jedino ako je pošla na plivanje, a zaboravila da su joj džepovi puni kamenja...“